

Viesnīca
uz
klints

Mel Hartman

Het
Hotel
op de
Rots

Mela Hartmane

Viesnīca
uz
klīnts

No nīderlandiešu valodas tulkojusi
Irēna Aramina

821.112.5-93
Ha 627

Mel Hartman

HET HOTEL OP DE ROTS

© 2021 Mel Hartman
© 2021 Uitgeverij Hamley Books
Cover design: PsyCat Cover Designs
Graphic design: Sly Fox Designs

Mela Hartmane

VIESNĪCA UZ KLINTS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Marika Taube*
Redaktors *Ingus Macats*
Korektore *Evija Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Māra Alševska*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4443.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Irēna Aramina, 2025
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2025
ISBN 978-9934-32-842-8

*Šo grāmatu es veltu Jekaterinai Sibelevskai –
talantīgai māksliniecei, vislabākajai draudzenei,
viedai raganai un neaizstājamai padomdevējai.*

KAS IR KAS?

Ella

Serža lielā māsa

Tēvs – Kenijs, māte – Serēna

12 gadi

Patīk lasīšana, ūdenspolo un peldēšana

Seržs

Ellas mazais brālis

Tēvs – Kenijs, māte – Serēna

7 gadi

Patīk datorspēles

Vilis

Nav brāļu un māsu

Tēvs – Alans, māte – Barbara

12 gadi

Patīk labi paēst, it īpaši garšo saldumi

Andis

Megijas lielais brālis

Tēvs – Ēriks, māte – Petsija

14 gadi

Patīk dzīvnieki, lasīšana un mūzika

Megija

Anda mazā māsa

Tēvs – Ēriks, māte – Petsija

10 gadi

Patīk dzīvnieki un dejošana

I. NODALA

ELLAI TIEŠĀM, NU PATIEŠĀM NAV NE MAZĀKĀS VĒLĒŠANĀS DOTIES atvaļinājumā kopā ar vecākiem un brāli. Dabiski, neviens viņai neļāva izvēlēties, pat tad ne, kad viņa ierosināja, ka varētu palikt pie draudzenes. Tas nav godīgi, domā Ella, es nevaru vien sagaidīt, kad būšu pietiekami liela, lai varētu darīt, ko gribu.

Sapūtusies viņa sēž grabošās automašīnas *Saab* aizmugurējā sēdekļī blakus savam piecus gadus jaunākajam brālim Seržam. Parasti viņš knosās tā, it kā tur būtu desmit bērni, bet tagad, par laimi, ir mierīgs. Viņa uzmanību notur *iPad*, kurā cita pēc citas tiek rādītas dumjas, bērnišķīgas animācijas filmas. Ella pārskrien pāri draudzeņu *Instagram* ziņojumiem. Viņas lieliski pavada laiku – iepērkas, dodas uz pludmali un rīko trakas pidžamu ballītes. Bet kas sagaida Ellu? Divas nedēļas Austrijā bez jebkādām novirzēm no plānotajām garlaicīgajām pastaigām un nogurdinošajiem velobraucieniem. Tur veselu stundu būs jāminas ar velosipēdu, lai tikai nopeldētos ezerā, bet peldēšana ir vienīgais, kas Ellai sagādā prieku. Proti, Ella ļoti labi spēlē ūdenspolo, viņa plāno pievienoties

Beļģijas olimpiskajai komandai un kļūt par pasaules čempioni.

“Cik ilgi vēl?” jau nez kuro reizi pārjautā Seržs.

Abiem pievēršas viņu māte Serēna. “Mēs esam izbraukuši tikai pirms dažām stundām, mīļumiņ, tas prasīs kādu laiku. Trīs stundas plus sešas minūtes, cik ilgi tas vēl ir?”

“Mammu! Skola ir beigusies! Mums ir brīvlaiks!”

Seržs pārspilēti dziļi nopūšas un atkal pievēršas savam *iPad*. Ella nobola acis. Kāds gan muļķis galu galā ir viņas brālis. Galamērķis ir vairāk nekā desmit stundu brauciena attālumā, tad kāpēc viņš turpina jautāt? Ja vien no jautāšanas laiks paietu ātrāk, tad vismaz no tā būtu jēga. Īstenībā tas gan būtu forši. Ella tad parūpētos, lai atvaļinājums ilgtu nevis divas nedēļas, bet tikai vienu dienu.

“Mammu!”

“Ak Dievs, Ella, es sēžu tev tieši priekšā! Mazliet mierīgāk, lūdzu. Kas par lietu?”

Ella noliecas uz priekšu starp vecākiem un parāda tālruna ekrānā redzamo fotoattēlu. “Klāra dabūjusi jauno *iPhone*, un viņas iepriekšējais telefons nebija pat tik vecs kā manējais. Kāpēc man nav jauna?”

“Ella,” viņas tēvs mierīgi atbild, “mēs par to jau runājām. Tu dabūsi jaunu tikai tad, kad tavs vecais pārstās darboties.”

Ella norūc: “Tu gribi teikt: tad es saņemšu mammas veco telefonu, bet jaunu dabūs viņa. Tā tas notiek katru reizi. Es saņemu tikai lietotas mantas. Draugi mani par to izsmej! Visa skola uz mani skatās ar nožēlu.”

Mamma pagriežas un dusmīgi paskatās uz meitu. “Nevajag tā pārspīlēt, Ella. Tev ir divpadsmit gadi. Kad tu pati pelnīsi naudu, varēsi pirkt, kādus tālruņus vien vēlēšies. Tad ar savu naudu varēsi darīt visu, ko iegribēšies. Starp citu, agrāk vispār nebija tādu *iPhone* un arī mums bija jāiztiek bez tiem. Tā nav mirstamā kaite.”

“Agrāk, agrāk! Toreiz nebija arī automašīnu, un tomēr mēs šobrīd ar to braucam. Vai televizoru, un es nedomāju, ka jūs tagad bez tā varētu iztikt. Tas ir vien aizbildinājums. Jūs esat ļauni un skopi!”

“Ella!”

“Es jūs ienīstu! Jūs esat vissliktākie vecāki pasaulē. Kaut man būtu Sašas vecāki! Viņa vienmēr dabū vismodernākās lietas un visu, ko vien palūdz. Tādi vecāki ir tiešām forši!”

Serēna uzmet Ellai dusmīgu skatienu. Ella aizgriežas, sakrusto rokas uz krūtīm un drūmi skatās ārā. Viņa vēlas, kaut vecāku vairs nebūtu, tad gan viņa varētu pirkt un darīt visu, ko vien vēlas. Viņa jau galvā ir sastādījusi veselu sarakstu: lillā guļamistaba ar augstu gultu, protams, jaunākais *iPhone*, gigantisks televizora ekrāns, kurā var skatīties *Netflix*, un katru nedēļu jaunas drēbes un peldkostīmi.

Seržs parāda viņai mēli, un Ella ieogrūž viņam dunku sānos.

“Au! Mammu, Ella man ļoti stipri iesita.”

“Aizver muti, stulbeni!” Ella šņāc.

“Tu mani visu laiku sit.”

“Melis! Šī bija pirmā reize, un tā bija viegla dunka.”